

Immigració!!

Globalització i immigració: Expoli i repressió

Els estats han adoptat diferents lleis i polítiques davant l'arribada o sortida d'immigrants, en funció de les conjuntures polítiques i econòmiques de cada lloc. Però més enllà d'aquestes, per comprendre a què respon la immigració, cal adoptar una perspectiva mundial, perquè del que es tracta en el fons és de com es mou la població pel planeta i de les raons d'aquest moviment.

L'anomenada "globalització" – la mundialització del capital – que es va presentar com la fórmula per generar nivells de benestar més equilibrats arreu del món, no ha fet sinó aprofundir les desigualtats; i això en un sentit doble: s'han agreujat les diferències entre les zones del món més enriquides i les més empobrides, i també s'han aprofundit les desigualtats entre classes socials. El capitalisme ha introduït nombrosos mecanismes per tal d'accelerar el flux de capitals i de riquesa dels països perifèrics cap a les potències imperialistes (deute extern, control del mercat de preus, política d'ajustament estructural i privatitzacions de l'FMI i el banc mundial...). Les xifres parlen per elles mateixes: el PIB de la regió subsahariana és la meitat del de l'estat de Texas; el 20% de països més rics concentren el 85% de la riquesa mundial; i l'anomenat tercer món ha vist augmentar el seu deute extern de 567 mil milions de dòlars el 1980 a 1419 mil milions el 1992, després d'haver-ne pagat ja 1.662,2 mil. Aquest procés d'empobriment ha

arribat a produir l'esgotament de zones senceres que, mancades de recursos i amb una capacitat de consum molt reduïda, han quedat fora del capitalisme i han retomat a un règim d'economia de subsistència.

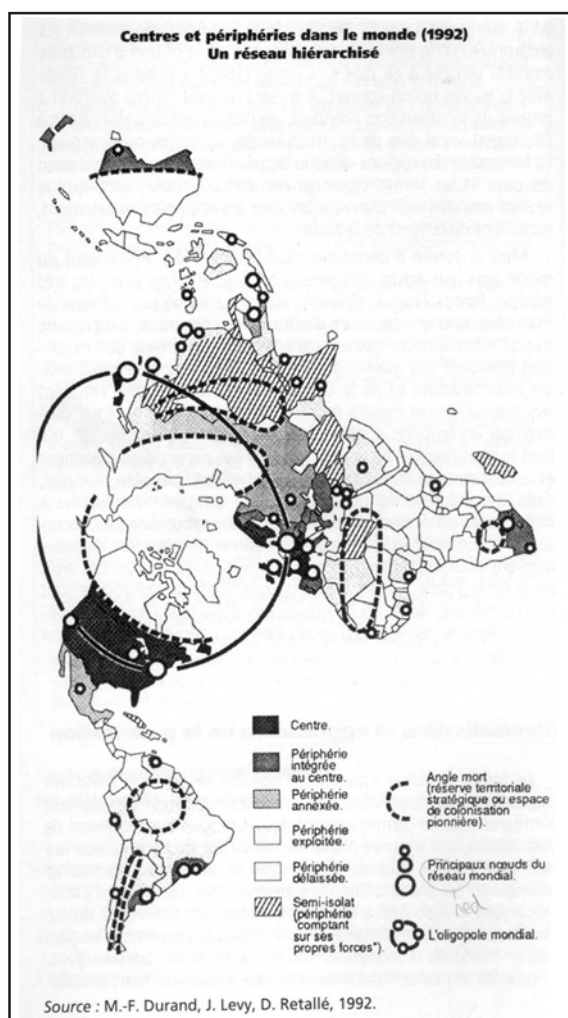
A q u e s t e s transformacions no han quedat reduïdes a l'àmbit econòmic, sinó que han tingut t a m b é repercussions polítiques. Per fer front a les tensions generades per l'increment de les desigualtats dins de cada estat i entre les zones del món, ha calgut reforçar els aparells estatals, que perden competències en matèria de política econòmica, han enfortit la seva

vessant repressiva. Això s'ha traduït en estats més policials i amb el "perfeccionament" del mecanismes d'intervenció militar d'occident arreu del món, sota la legitimació de preteses intervencions humanitàries. En molts casos, sobretot al continent africà, la fórmula adoptada han estat dictadures sanguinàries. En aquest sentit, cal denunciar la hipocresia amb què es tracta la condició de refugiat polític, que s'aplica gairebé només a intel·lectuals cèlebres, i es nega als milers de treballadors que han de fugir de la repressió per haver-se enfrontat als règims dictatorials que dirigeixen els seus països d'origen.

Aquestes són les arrels de l'increment dels fluxos migratoris cap a occident: gent que, ja sigui fugint de la misèria o de la repressió política, abandona del seu país per trobar feina i refugi i aconseguir unes condicions de vida, potser no bones, però com a mínim millors. La globalització – que ha suposat la quasi-lliure circulació de capitals i mercaderies pel planeta – ha imposat en canvi enormes fronteres per al moviment dels treballadors. Els estats d'occident, tot i que necessiten immigrants per a treballar com a mà d'obra barata, volen controlar-ne l'arribada i l'estada al país, sempre sota condicions d'il·legalitat per garantir la seva sobreexplotació, cosa que es tradueix en morts i marginalitat. Només a l'estat espanyol, el darrer any 15.000 immigrants van ser interceptats en pasteres, i com a mínim 210 d'ells van morir intentant creuar l'estret.

El dret de tota persona de moure's lliurement pel planeta per trobar feina i condicions de vida millors no pot ser qüestionat. Més encara quan aquesta gent fuig de la misèria provocada per les polítiques implementades per occident en el passat i el present, o de dictadures recolzades per les grans potències. Això entra en qüestió amb la realitat del capitalisme mateix, que necessita imposar límits per aturar la gent que fuig de la misèria que ell mateix genera. El problema d'aquesta immigració forçada no es pot resoldre dins del capitalisme, un sistema esgotat incapaç d'oferir nivells de vida dignes a la majoria de la població.

No hi ha llei ni exèrcit que pugui aturar aquest moviment: els treballadors estrangers seguiran trucant a la porta per aconseguir condicions de vida més dignes. La única solució passa per anar a l'arrel dels problemes i posar fi a l'expoli dels països del sud. És per això que cal exigir el no pagament del deute extern, que cal solidaritzar-se amb les lluites dels treballadors i els pobles arreu del món, que cal participar de les mobilitzacions contra l'FMI i el BM i els seus plans. Posar fi als mecanismes de creació de desigualtats – enlloc dels murs, la repressió policial i els contingents controlats – és l'única forma real d'aconseguir que les poblacions de la perifèria no es vegin obligades a deixar-ho tot i jugar-se la vida per trobar un lloc on sobreviure.

Tot el suport a la lluita dels immigrants! Papers sí, expulsions i repressió no! Autòctona o estrangera: Una sola classe obrera!

Amb la Reforma de la Llei d'Extrangeria el Govern engegà una ofensiva contra els immigrants i a la vegada contra totes aquelles organitzacions que els donessin suport. Però diverses mobilitzacions d'immigrants a la tardor i ara la vaga de fam iniciada a Barcelona per centenars de Sense Papers, justament davant l'entrada en vigència de la Llei, ha obligat al PP a no poder aplicar la Llei i a donar –com a mínim momentàniament -un pas enrera. Aquest és el camí –no només contra aquesta llei -que cal aprendre de la lluita dels treballadors immigrants: es pot aturar el govern si es lluita.

El referent obligat de les mobilitzacions dels immigrants continua sent la lluita a El Ejido contra les agressions racistes orquestrades per l'alcalde Juan Enciso ara fa un any. Els treballadors immigrants es van organitzar i van respondre amb una vaga general de tots els immigrants que obligà la patronal a prendre la iniciativa per resoldre el conflicte. Per això no va ser casual que fos en aquesta localitat d'Almeria que Aznar, en campanya electoral, es va comprometre solemnement a la Contrareforma de la Llei. Certament que molts dels acords que van aconseguir els immigrants encara estan per complir.

L'estiu passat va saltar a Barcelona la lluita dels immigrants de Pça Catalunya i de l'Espanya Industrial. Si El Ejido va suposar el canvi qualitatiu tant per l'autoorganització dels immigrants com per la identificació dels mètodes de lluita de classe (vaga, ...), els companys subsaharians de Pça Catalunya -i els búlgars-, a més de posar en evidència que la millor manera d'afrontar la seva situació "d'irregulars" era no amagar-se sinó organitzar la lluita, ho feien ocupant el cor de la ciutat, és a dir convertint el "seu problema" en un problema polític i ben aviat social. Amb mobilitzacions i *l'acampada de la vergonya*, i exigint negociacions amb les tres administracions es van anar obrint camí.

A l'acampada sortien també a la llum els milers de companys asiàtics rebutjats a la regularització del 2000 que feien seus els carrers i culminaven a l'actual tancada i vaga de fam a les esglésies. Però aquell moviment no va acabar aquí, sinó que van donar un altre pas en decidir l'afiliació sindical, en concret a la CGT: així, es reconeixien treballadors i feien seves les organitzacions pròpies dels treballadors locals com qualsevol de nosaltres...

Mentre això passava -i com estava previst- el PP no va tenir problemes per aprovar la reforma de la Llei. La prohibició dels drets d'associació, reunió i manifestació va ser el punt més polèmic en els debats. L'afiliació d'immigrants prohibida per la nova llei posava els sindicats davant l'amenaça del Govern d'actuar contra ells. CGT acceptà l'afiliació de centenars de sense papers, però també UGT declarà la voluntat de fer-ho i finalment CCOO, tots tres van declarar desobediència civil contra la prohibició. En el debat parlamentari de la Llei les forces de l'esquerra parlamentària es van limitar a protestar contra la majoria absoluta del PP, sense d'implicar-se seriosament en mobilitzacions. Lamentablement aquesta havia estat també la seva actitud davant els fets d'El Ejido i respecte de la lluita de Pça Catalunya-Espanya Industrial.

Després les mobilitzacions a Lleida, a Girona contra la mort d'un treballador marroquí a St. Pere, Lorca amb l'accident que provocà la mort dels immigrants i amb les reaccions de suport a la seva lluita de la població. I arribà la vaga de fam a Barcelona que ha tensat tota la societat davant la realitat de la immigració i la nova Llei. La dramàtica decisió dels immigrants no deixa espais per discursos retòrics i arrencà la primera manifestació amb presència significativa de treballadors i joves autòctons el 26 de gener. Aquesta incidència a l'opinió pública augmentà la pressió sobre el Govern.

1, El control directe dels mateixos immigrants de la seva lluita, amb la coordinació dels diversos col·lectius i procedències que en formen part. 2, El camí de les mobilitzacions, tot cercant l'extensió a la resta de la societat i l'exigència de totes les organitzacions que s'impliquin. 3, L'afiliació massiva als sindicats dels immigrants sense papers com a forma d'identificar-los com a part dels mateixos treballadors autòctons, aquestes són claus que ja formen part de la lluita que ara cal continuar contra la Llei d'Extrangeria i el Govern del PP.

Eleccions i immigració

Com es preveia Aznar és el nou President de Govern per a uns altres quatre anys, amb la majoria absoluta del PP i el recolzament de CiU i CC. El seu objectiu és el de prosseguir la política econòmica d'aquests anys aprofundint les privatitzacions d'empreses i serveis, flexibilització del mercat laboral (és a dir, més precarietat) , aplicar més repressió a Euskadi....

El primer objectiu del Govern està en la contrareforma de la Llei d'Estrangeria, per fer-la encara més restrictiva. La promesa d'endurir la Llei no només suposa més filtres policials, més dificultats per obtenir papers, sinó un aval a les manifestacions racistes de l'alcalde del PP, Juan Enciso. De fet, no va ser casual que Aznar escollís El Ejido en la seva campanya electoral, com demostra el recolzament a la política de l'alcalde de mobilitzar la població en contra dels immigrants. El Ejido marca un referent a partir del qual "la cacera de l'immigrant" gaudeix d'impunitat (no hi ha un sol detingut pels successos de primers de febrer en aquest poble d'Almeria). Així doncs, la crema de barraques i hivernacles on dormen alguns immigrants s'han anat succeint diverses vegades més davant de la completa passivitat policial. Enfront d'aquesta activitat militant i racista del PP, l'esquerra parlamentària (PSOE i IU) en la campanya electoral, es va limitar a silenciar els fets a nom de "tranquil·litzar la situació", permetent una profunda divisió entre els treballadors i deixant la batuta a la dreta que de la mà d'Aznar i Enciso van consolidar el seu discurs racista en el poble. El silenci i la desmobilització es tornen còmplices dels actes racistes. L'ascens del PP a El Ejido va ser espectacular.

Però els treballadors immigrants de El Ejido també marquen també marquen una pauta per al conjunt de la classe obrera amb la seva resposta: 1. Una **disposició de lluita** malgrat les extremes condicions de precarietat i amenaces rebudes, 2. **Reafirmant el seu caràcter de classe** i demostrant que darrera del racisme s'amguen plans per augmentar la sobreexplotació quan van declarar primer la vaga general als hivernacles i a les indústries agrícoles, 3. Buscant la **unitat dels treballadors** siguin de la procedència que siguin, davant de les provocacions que buscaven l'enfrontament de magrabis, amb d'altres de l'Àfrica Negra, sudamericans o de l'est europeu, 4. **Organitzant-se i coordinant-se en base a les assemblees de centres de treball**, 5. **Buscant la implicació dels sindicats**, encara que lamentablement els dos sindicats majoritaris CCOO i UGT del camp a Almeria no han volgut posar-se al costat dels treballadors immigrants...

Però aquestes característiques del moviment de treballadors immigrants de El Ejido són del tot útils per superar l'actual situació de desmobilització actual del conjunt de treballadors que ha permès revalidar a Aznar la seva gestió de govern, de divisió entre sectors de la classe (precaris, fixos...). enfront de la manca de credibilitat dels dos sindicats majoritaris, per tal d'exigir que estiguin al costat dels treballadors més explotats (siguin immigrants, precaris, joves o aturats...)...

Extractes de l'editorial LI 10. 26 d'abril de 2000.

Avanguardia de

L'exemple dels treballadors immigrants d'El Ejido al respondre a les agressions racistes com a treballadors, paralitzant la producció, ha deixat llavor. Les vagues van seguir a la campanya de la maduixa primer, però aquest estiu s'han

El Ejido

Raça o classe

La resposta que els immigrants magrebins han adoptat per fer front a la salvatge agressió racista, posa el dit a la llaga del problema. Ells van optar per un mètode clàssic de les lluites obreres, la vaga general. I el seu enfrontament directe amb la patronal no era gratuït: és aquesta qui es beneficia de la seva salvatge explotació, la mateixa que s'enriqueix amb el contracte verbal als magrebins il·legals totalment indefensos davant la llei, la que per arrencar millors taxes de benefici, els empeny a les barraques quan no a dormir directament als hivernacles. Les bases de la falta "d'integració" cal buscar-les essencialment en raons econòmiques i socials. Sobre aquestes condicions materials es fonamenta el discurs xenòfob i racista que pot prendre forma en l'alcalde del PP, Juan Enciso, i que rep una base en sectors de la població d'El Ejido. Per això és tan exemplar la lluita empresa pels companys: van posar al centre de la lluita antiracista el problema de classe, de l'explotació, i amb ell com a bandera, van reivindicar condicions de vida i laborals dignes com l'arma més contundent de què disposaven: aturant la producció. Van trencar la divisió racial, contraposant-li la divisió de classe. El dia 25 analitzaran la situació però, sigui com sigui, ens han recordat a tots que autòctona o estrangera, som una mateixa classe obrera.

El "miracle econòmic"

El "miracle d'El Ejido" consisteix a haver convertit 13.000 hectàrees de terra paupèrrima en hivernacles d'hortalisses que produeixen 312.000 milions anuals de benefici. Varen incrementar la productivitat fins a les 3 collites anuals, aplicaren noves tecnologies, i funcionen amb una legió de bracers que diàriament ofereixen el seu treball en carreteres i encreuaments preestablerts, per un sou de misèria. Són els caps de família dels 15.000 immigrants que viuen a El Ejido, "juntament" amb una població nadiua de 50.170.

El rendiment extret és tan alt que els agricultors d'El Ejido insisteixen cada any a demanar 15.000 nous immigrants, segons informa la Direcció Provincial de Treball. No és estrany, amb una mà

La lluita obrera front el PP

multiplicat protagonitzades pels temporers immigrants a Lleida o Girona, a les tancades de Múrcia, Almeria,... l'ocupació d'espais públics com Pça Catalunya i l'Espanya Industrial de Barcelona... fins arribar a les marxés i tancades amb motiu de la

d'obra contractada diàriament de forma oral, sense pagament de seguretat social, sense cotitzacions a Hisenda ni problemes de trencament de contractes, amb l'absoluta flexibilització de la mà d'obra que representa el contracte diari, i amb una majoria de bracers -9.000- perseguits per la justícia, sense cap empara legal, perquè són "sense papers".

Els empresaris del plàstic poden així respondre com pocs al mercat de fruits d'Amsterdam, ja que la contractació d'immigrants clandestins els permet respondre a les oscil·lacions dels preus amb un marge de 10 dies, combinant el tancament dels hivernacles amb l'ús de petits exèrcits que treballen fins a més de 10 hores diàries en funció dels preus de la ciutat holandesa.

Els sous són tan paupèrrims i mancats de constatació per contracte que el 63% dels 6.000 treballadors legals els "complementen" amb el cobrament del PER (subsidi d'atur agrari), tot i que segueixin treballant d'hivernacle en hivernacle o recullin albercoc a Múrcia quan aquells descansen.

La manca d'habitatge és una altra de les claus. Els immigrants s'amunteguen en barraques, sense aigua ni llum, anomenades "cortijos" tot i que la seva realitat és molt llunyana de l'accepció d'aquesta paraula. Els altres, els últims en arribar ni tan sols disposen d'ells i passen nits senceres en el terra dels hivernacles.

Tot això, sobradament conegut i permès per les autoritats des de fa anys, ha estat el substrat del conflicte racial de febrer.

Racisme d'estat al servei de l'explotació

Aquests grans negocis tenen la seva cobertura ideològica i legal. Des de l'Estat, la Llei d'Estrangeria s'encarrega de mantenir il·legal, i amb això susceptible de repressió, una mà d'obra semiesclavitzada que només ho seguirà sent mentre garanteixi la seva docilitat. Es garanteix així que a les pasteres que van utilitzar per fugir de la fam i la misèria tinguin continuïtat en els estrats més submergits del treball en negre. És el mateix aparell de l'estat -lleis i policia- qui facilita les condicions de superexplotació i imposa marginalitat sobre la qual immediatament es posen a treballar els ideòlegs del racisme, de l'enfrontament entre pobles, per desviar la lluita entre classes. Amb modificacions incloses, la Llei d'Estrangeria segueix santificant aquesta situació.

Aquesta il·legalitat és el terreny de la delinqüència que serveix nous arguments a la xenofòbia: els estrangers suposen l'1,3% de la població de l'estat, però representen més del 17% de la població empresonada. I no es tracta d'un problema cultural: és la mateixa relació que existeix als EUA amb els hispans. Al nostre país, les dues regularitzacions

mort dels 12 equatorians a Lorca, o la vaga de fam a 8 esglésies de Barcelona. En moltes fins ara, el govern ha retrocedit, s'ha compromés i cal tornar a lluitar per a que acompleixi els acords. Reproduïm algunes mostres.

realitzades fins avui s'encarreguen de mantenir aquesta situació. Més de 60.000 sol·licituds es van presentar per als 30.000 treballs del contingent de 1999: la meitat es van quedar sense permís de treball.

Cal afegir un altre element: l'atur procedent de reconversions, desmantellament industrial i reformes laborals que han donat tants beneficis a les multinacionals i la banca. Tots ells, aïllats de la seva arrel, s'uneixen al racisme per a servir com a "justificació" de la salvatge agressió a El Ejido, així com a les 8.500 persones que recolzaren el seu alcalde del PP perquè no cedís terrenys del poble per instal·lar-hi marroquins.

Queden només en paraules i declaracions de bones intencions els qui parlen d'integració sense abordar en primer pla la derogació de la Llei d'Estrangeria, sense arrencar d'arrel la base de la il·legalitat i amb ella de la superexplotació i la marginalitat.

Una vaga exemplar

Abordar el problema de fons, trencant la lògica resposta d'aprofundir l'enfrontament entre pobles, va ser el gran mèrit dels treballadors marroquins.

El seu mètode, el de la vaga general, transformà la por inicial que els impedia sortir per anar a treballar, en una lluita organitzada i contundent en plena temporada de recollida del pebrot, que va imposà en la negociació els nou punts presentats pels treballadors.

Els clàssics piquets, les assemblees, i les votacions, van ser el camí per a iniciar i suspendre l'atur fins que el proper dia 25 s'avaluarà l'acompliment dels acords.

La seva força va asseure a negociar els empresaris d'Almeria (Asempal) i els exportadors d'Ecophal amb els sindicats de CCOO i UGT, les organitzacions agràries APA, ASAJA i COAG, l'Associació El Wahda,

Avanguardia de les lluites obreres

Almería Acoge, la Comissió d'Immigrants d'El Ejido, i l'Associació de Treballadors Immigrants Marroquins a Espanya (ATIME), així com el compromís de la Junta d'Andalusia que s'acompleixin...

Extractes LI 8. Febrer 2000

El Ejido

Assignatura pendent: la regularització

La protesta començà el dia 17 de setembre amb una concentració davant de la subdelegació del govern, on van estar dos dies i, en no rebre resposta, el dia 19 de setembre decideixen començar la tancada... Membres del Consell de Treballadors Immigrants a Almería intervenen en la tancada recolzant i organitzant aquesta mesura de protesta, mobilitzant altres col·lectius, com la Coordinadora d'Associacions Subsaharianes. Als tres dies ... la Coordinadora decideix començar-ne una altra a la seu dels sindicats a Roquetas.... Com sempre, els immigrants protesten, i CCOO, UGT, Almería Acoge i Mujeres Progresistas manipulen i negocien per l'esquena... Representants dels immigrants tancats comencen a negociar amb les autoritats,... com sempre hi ha una política de tapar els forats per treure's el problema de sobre, i compromisos falsos que després no s'acompleixen. On són els compromisos del 12 de febrer? On els del 23 d'abril?, on són

Consell de Treballadors Immigrants d'Almería.
(Extractes LI 13. Octubre 2000)

Amb els immigrants de Guinea-Bissau

"... ets *estranger* si portes diners, ... *immigrant* si no en portes i treuran diners del teu treball"

Amb Ataya de la Asociación de Trabajadores Inmigrantes Senegaleses

"estem units i seguirem ... Tant de bó que tinguem recolzament: amb les mans així, obertes.

Almería: tancada 24 d'abril 2000 portada a terme per 14 col·lectius magrebins, subsaharians i llatins

Maribel, membre de l'Asociación de Mujeres de la República Dominicana

"...ja venim amb una estampa: l'etiqueta de la prostitució"

Girona

Aclariment de la mort de Mohamed

Mohamed El Azizi era un immigrant magribí, lluitador i estimat pels seus companys, que treballava des de fa 14 anys com a temporer. El Azizi va desaparèixer el 8 de setembre i, una setmana més tard, es va trobar el seu cos a un rec de la platja de l'Amfóra, a dos quilòmetres de Sant Pere. Els primers resultats de l'autòpsia realitzada pel forense no indiquen cap signe de violència: la família i el seu advocat han fet una demanda, i els companys de Mohamed han iniciat accions contra aquests resultats.

La manifestació del 24 va ser convocada per l'Assemblea que es va constituir després que els companys de Mohamed, una setmana abans, es declarassin en vaga. ... Una comissió d'immigrants i organitzacions ens vam reunir amb el Delegat Territorial exigint-li el compromís d'una investigació immediata dels fets i contrastant-la amb la que van presentar els Mossos d'Esquadra. Es va arrencar un compromís verbal del Delegat, però paral·lelament l'Assemblea proposarà actuar com a acció popular per la demanda d'una nova autòpsia. ...

Extractes LI 13. Octubre 2000

Barcelona

Papers treball i sostre

Més d'un centenar de treballadors subsaharians i una trentena de búlgars van estar vivint a Plaça Catalunya i Parc de l'Espanya Industrial respectivament fins que arrel de l'acord entre les tres administracions -local, autonòmica i central-, l'ajuntament de Barcelona va donar-los allotjament a l'alberg de Valldonzella. Quan escrivim aquestes pàgines, encara no s'han complert ni el compromís de la Generalitat d'ofertes de treball ni el del Govern Central de documentació.

La seva forma de lluita va ser ocupar el carrer i mobilitzar-se, trobant el suport d'organitzacions i col·lectius que van constituir-se en Plataforma i que a més de manifestacions, van realitzar l'Acampada de la Vergonya en plena Pça Catalunya.

Van estar els primers col·lectius que, massivament, es van sindicalitzar. Molts dels immigrants sub-saharians havien estat detinguts a Canàries o Algecires, i van ser portats directament pel govern en avions al Centre d'Internament de la Verneda per a després, sense documentació, ser lliurats als carrers de Barcelona.

Extractem alguns paràgrafs de l'entre- vista que li vam fer a Edwin Oto, un dels seus representants. (LI14, novembre 2000)

LI- Quina creus que es la relació entre la vostra situació i la dels immigrants búlgars que estan a l'Espanya Industrial?

EO- La nostra situació i la dels búlgars que viuen a l'Espanya Industrial és la mateixa, excepte en que nosaltres vam entrar al país sense documents.

...

LI- Per què vau decidir afiliar-vos a un sindicat, en concret la CGT?

EO- Vam decidir entrar a un sindicat principalment per influir en el sindicat per tal que posés més atenció en la nostra situació, perquè com afiliats podem assistir a les seves reunions i en elles tenir l'oportunitat de presentar la nostra situació i rebre més recolzament del sindicat.

Encara que la proposta d'entrar a un sindicat va ser feta en l'assemblea general de la Plataforma, nosaltres vam decidir fer-ho a la CGT perquè dels tres grans sindicats, la CGT va ser la més accessible per a nosaltres.

Lorca

Moren 12 treballadors equatorians sense papers a la furgoneta que els portava a treballar. La patronal no contracta més

irregulars, i el govern no regularitza. Mobilitzacions, marxes i tancades. Risc de perdre la collita: oferta en ferm de 8.000 llocs de treball. El govern segueix sense regularitzar. La lluita continua. Des. 2000 / gener 2001

Barcelona

Vaga de fam

"Les organitzacions i entitats sotasignats recolzem sense condicions la lluita de les persones immigrades, tancades i majoritàriament en vaga de fam, i fem nostres les seves reivindicacions:

1. L'exigència de garanties immediates de que tots ells obtindran la concessió de permisos de residència i treball .

2. Màxima ampliació dels supòsits de revisió d'ofici de les regularitzacions denegades i que la revisió es faci amb la major amplitud possible a nivell de l'Estat Espanyol.

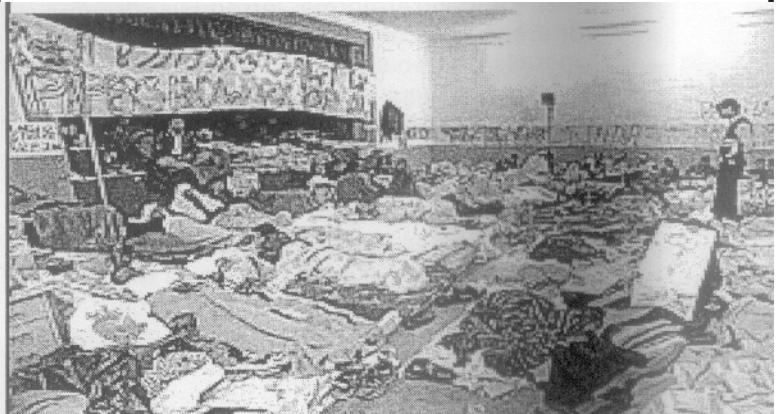
3. Entrevista amb el Delegat per la Immigració del Govern de l'Estat Sr. Fernández Miranda.

4. Assignació d'un pressupost especial i assoliment de la plantilla necessària per tal que aquests tràmits es duguin a terme amb la màxima celeritat.

5. Garantia de que no es duren a terme cap sanció ni deportació contra les persones immigrades en lluita.

... Considerem que la causa d'aquesta situació és l'actual Llei d'Estrangeria que rebutgem i per tant demanem la seva derogació així com la regularització de totes les persones immigrades."

Extractes del manifest de la Plataforma en solidaritat amb els immigrants en lluita que signen 25 associacions, 5 organitzacions sindicats i 10 partits -entre ells, LI- 31-1-2001.

Mobilització per aturar la llei d'estrangeria del PP

Encara que aquest article va ser escrit al novembre -LI 14- abans de la seva aprovació, creiem que ara, front a l'aplicació conserva tota la vigència, tant més quan són les mobilitzacions les que li ho estan impedit.

El contingut

1. L' «absolutament innecessària Llei 4/2000 de l'11 de gener», encara en vigor, va introduir petites modificacions respecte a la Llei del 85 que representen un avenç, encara que mínim, en el respecte a drets fonamentals polítics, socials i jurídics dels estrangers a l'Estat espanyol –que amb la introducció de les figures del «resident legal» i el «resident il·legal» incloïa també millores per a aquells que no disposaven de papers. Els drets fonamentals de: reunió, manifestació, vaga, sindicació, educació, assistència sanitària i jurídica en igualtat de

condicions, ara, amb la contrareforma del PP que den limitats i es restringeix l'àmbit d'aplicació exclusivament a qui tingui permís de treball i residència. **Desapareix la figura del «resident il·legal»** i amb ella qualsevol dret per a aquests. Condemnats a la il·legalitat, i a la més absoluta indignació, els converteix en objecte d'actuació de les màfies i la sobre-explotació.

2. La contrareforma introdueix **de nou la diferenciació entre «permís de residència» i «permís de treball»**. El que fa que els treballadors que han obtingut el permís de residència, ja sigui per causa de reagrupament familiar o altres circumstàncies, no podran treballar per no disposar del corresponent permís de treball, com ja passava amb la Llei d'estrangeria de 1985.

3. En quant al **règim de sancions i els centres d'internament**. S'endureix el règim de sancions que poden donar origen a l'expulsió i s'amplia «fins 40 dies, període que podrà ampliar-se mitjançant la

renovació del procés» el temps d'internament fins aconseguir l'expulsió. No és, doncs, d'estranyar que el govern anunciés ara fa poc la destinació d'un elevat pressupost per a la creació de nous centres d'internament amb l'excusa de la necessitat d'adequar els actuals i evitar l'amuntegament.

4. Simplifica el règim de «**permisos especials**» quedant limitats a estudiants i persones que venen al país a desenvolupar una activitat determinada en un temps limitat. Desapareixen així els permisos especials als quals poder-se acollir en situacions excepcionals per raons de caire humanitari i que, en certa mesura, tractaven d'emascarar i justificar la vulneració permanent en l'aplicació de la **Llei d'Asil** per part de l'Estat Espanyol.

Els objectius

Es tracta d'una **Llei que vol blindar les fronteres, al servei dels interessos econòmics de la Unió Europea**. És a dir, regular amb precisió els fluxos migratoris d'acord a les demandes de mà d'obra del capital. Només cal tenir en compte les declaracions de Mayor Oreja -Ministre d'Interior-, fent la crida a la prudència de tots els grups parlamentaris en la presentació del projecte en el Congrés dels Diputats i les seves manifestacions de defensa de la contrareforma com «la necessitat d'adequar-se al marc legal de la Unió Europea». O les declaracions del Secretari d'Estat per a la Immigració, Enrique Fernández Miranda manifestant amb orgull que «El resultat final dels treballs és magnífic. Disposarem de la millor Llei de la UE».

La contrareforma del PP i de tots els seus cómplices tracta la immigració com un problema i no com una necessitat imposada pel capitalisme, afavoreix l'actuació de les màfies i l'aprofundiment d'un estat policial, afavoreix el creixement dels sentiments racistes i xenòfobs creant un estat d'alarma social que actua sobre l'opinió pública i sobre la consciència dels treballadors a la quals orienta cap a l'enfrontament volent fer creure que són els immigrants la raó de la manca de treball. A més, la imposició de la il·legalitat absoluta, sense cap dret, no fa sinó reduir l'horitzó de l'immigrant sense papers a la marginalitat o el treball en negre, reforçant el citat clima d'alarma social.

Parlem d'una contrareforma de la qual el mateix Consejo General del Poder Judicial i Jueces para la Democracia diuen que, més que una llei d'integració, sembla una llei de control judicial. Però arran d'aquestes crítiques, així com les escoltades des de partits polítics i agents socials i sindicals, hem de desemmascarar i denunciar quina és la seva posició real.

Canvi de jaqueta en un any?

Què ha passat amb aquells que no fa ni un any

van ser els defensors de l'actual llei i van tractar de vendre-la com la màxima expressió dels drets democràtics? Ja llavors vam denunciar la impossibilitat de parlar de democràcia en una llei que per la seva mateixa existència no podia ser-ho, ja que neix justament per a dividir els treballadors segons ètnia i origen. Avui la Llei 4/2000 està en procés terminal sense que ni tan sols s'hagi arribat a desenvolupar el reglament necessari per a la seva aplicació: parlem d'una llei fantasma o és que tots donen per fet que ja ha complert l'objectiu pel qual va ser aprovada?. Només ens queda pensar que la resposta és la segona i que l'objectiu pel qual va ser pensada era tractar d'amortir el nivell de conflictivitat que podia generar una població creixent en condicions d'irregularitat –com periòdicament van anar fent els governs del PSOE a través “d'amnisties”, només que aquesta vegada el procés va estar guarnit de llei davant les imminents eleccions generals de març- i aplanar el camí cap a l'arribada de la llei, que en realitat es volia implantar. Una llei que respongués als compromisos econòmics de l'Estat espanyol amb la resta de la Unió Europea, com assenyalava el mateix Mayor Oreja i que, donada la seva situació estratègica, compliria el paper de vigilant per a la resta d'Europa i blindaria les seves fronteres.

Així, Coalició Canària i Convergència i Unió, donen el seu suport incondicional a la contrareforma, segons sembla a canvi de ser escoltats a l'hora d'establir el contingent de treballadors a les seves comunitats. IU, PNB i el Grup Mixt van presentar esmenes a la totalitat que van ser rebutjades, però cap d'elles va qüestionar l'existència mateixa de qualsevol llei d'estrangeria.

El PSOE, fent al·lusió al pacte d'Estat va decidir abstenir-se a la primera votació. IU per la seva banda, va presentar esmenes parcials demanant la unificació de permís de residència i treball i que es faciliti la regularització a aquells que ho van demanar durant el procés de regularització extraordinari i els va ser denegat. El PSOE ja anuncia que el 23 de novembre votarà a favor si aquest supòsit és pactat.

La més gran complicitat: la desmobilització

Però ja abans d'iniciar-se el debat de la contrareforma –encara més lluny la seva entrada en vigor-, des de tots els àmbits polítics parlamentaris i extraparlamentaris i des dels agents socials i sindicals

(segueix a contraportada)

Repressió també via codi penal

Transcribem extractes del comunicat urgent de solidaritat amb un dels lluitadors represaliats a Almeria amb la proposta de sumar-se a l'enviament de fax i e-mails, però també amb la informació recent de que el SOC -Sindicato Obrero del Campo- ha fet seva la defensa del company i fins i tot l'ha contractat per a trabar més l'amenaça d'expulsió.

"GABRIEL ATAYA, es un inmigrante senegalés que reside en Almería desde hace nueve años y que dispone de tarjeta de residencia permanente. Es miembro de a Plataforma almeriense Vivir Sin Racismo, Convivir en Paz, así como del Sindicato de Obreros del Campo y ha participado activamente en todas las luchas y movilizaciones que en los últimos tiempos se han desarrollado en Almería en torno a la inmigración.

Debido a su activismo ha sido objeto de diversos “toques de atención” y “veladas amenazas” desde instancias policiales-gubernativas.

El pasado día 15 de Diciembre fue, de mala manera y sin causa justificada alguna, detenido, esposado y retenido en comisaría durante varias horas. Y se encuentra en estos momentos pendiente de un proceso judicial donde la policía le acusa de “agresión, desobediencia y resistencia a funcionarios policiales”.

...Pero aquí no acaba la historia, sobre la base de los incidentes antes narrados, a primeros de este mes de Enero, la Dirección General de Policía le ha abierto un expediente administrativo que puede culminar en la expulsión del Estado español. Expediente que habrá de resolver el Subdelegado del Gobierno en los próximos días y contra el que se han realizado las alegaciones legales pertinentes.

...hay que dar respuesta a cualquier acto represivo que sufra tanto el colectivo de inmigrantes como las organizaciones y personas que trabajamos con los/las inmigrantes. A Ataya no le atacan porque sea negro o porque le tengan manía personal, para las autoridades político-policiales lo que les molesta de Ataya (y de otros muchos Atayas) es el ejemplo de lucha y de autoorganización que puede representar para el colectivo de inmigrantes de Almería. Y eso es muy peligroso para ellos.

..."

Plataforma Vivir sin Racismo, Convivir en Paz.

Subdelegación de Gobierno de Almería.

fax: 950235799

_pjerez@almeria.map.es

“Exigimos el archivo inmediato del expediente de expulsión de Gabriel M'Binki (Ataya). Basta de criminalizar a la inmigración. Mas papeles y derechos y menos represión”.

**A TOD@S L@S INMIGRANTES
NO SE LES TRATA IGUAL**

**¡La Ley de Extranjería
para la Reina Sofía!**

Contra el PP i la seva llei

Sindicalitzar i unificar les lluites

L'immigrant que arriba a un país imperialista està sotmès a la més dura temporalitat i desregulació laboral per a permetre nivells de superexplotació màxims, en tenir negats fins i tot el reconeixement de papers legals i els drets que se'n deriven. Així doncs l'immigrant –i particularment mentre no té papers- es converteix en el sector més explotat de la classe obrera i per tant el primer que hauria de trobar obertes les portes de les organitzacions sindicals.

Una concepció inservible per a les lluites actuals: les propostes dels sindicats fins avui.

Malgrat que les organitzacions sindicals fa anys que tenen una política cap a l'immigració, aquesta sempre ha estat per fora de les estructures sindicals, particularment mentre no tinguessin papers. Els sindicats oferien assessorament legal o participaven de les mobilitzacions d'immigrants a través d'organismes

específics que en uns casos ni oferien l'afiliació i en altres ho feien a l'associació enlloc de al sindicat. Així han estat

creats el CITE de CCOO, Amic d'UGT o Portes Obertes de CGT. De fet, amb criteris més propers a una ONG que a un sindicat, per més que la política d'uns i altres fos molt diferent especialment respecte al tema clau de la Llei d'Estrangeria. I el qualificatiu d'ONG no és pejoratiu, sinó descriptiu: es tracta d'organitzacions que es mouen entre una definició general de principis respecte la llei –que no nega les mobilitzacions corresponents- i la quotidianitat de l'assessorament jurídic de l'altre, amb un enorme buit en el que seria acció sindical, és a dir, la política de cada dia cap a la mobilització de sectors de treballadors per

reivindicacions pròpies.

Això potser no tenia més importància que la ideològica, fins que els propis immigrants han començat a encapçalat i organitzar les seves lluites. Perquè aquestes lluites no han sorgit ni contra la llei ni per la seva reforma, sinó que han estat essencialment defensives i circumscrites a la problemàtica concreta dels companys que es mobilitzaven. Exactament igual que qualsevol altra lluita obrera. Però que Portes Obertes, CITE o Amic no ho veïessin així no és problema d'elles perquè no era aquesta la fi amb què es van concebre, sinó que el problema és que les centrals sindicals no estaven preparades per a donar cabuda a un sector tan important com el dels treballadors immigrants, i particularment els irregulars.

La necessitat de la unitat de la classe també a nivell organitzatiu

La experiència que arrenca quan a El Ejido s'entra a exigir el compliment del conveni del camp assenyala a la vegada dues situacions. Per una banda com i qui fa el seguiment d'aplicació dels convenis –no diguem ja la seva negociació- que no són en cap cas representants del immigrants irregulars o estretament lligats a ells; per l'altra que la divisió dels treballadors segons l'origen i la situació legal és una meravella que dona molts beneficis a la patronal i que permet colpejar a l'hora sobre els dos sectors: l'immigrant perquè no té cap estructura organitzativa que el recolzi, i l'autòcton que, malgrat vulgui "passar", sentirà com les condicions laborals aniran baixant sota la pressió d'una bossa de mà d'obra pràcticament esclava. Per imposar condicions de treball regularitzades i dignes el treballador immigrant necessita d'aquest espai per a donar més contundència a les seves reivindicacions. Per a mantenir i augmentar el nivell de les condicions laborals, l'autòcton ha de fer seva la defensa del immigrant si no vol que tard o d'hora, n'acabi patint les conseqüències. No es doncs una qüestió només moral o solidària, -que per altra banda també hauria de ser evident- sinó la necessitat imperiosa d'uns i altres l'aconseguir la unitat dels treballadors front la patronal, tant a les lluites puntuals com a les mateixes organitzacions. Per últim, i com deiem al principi, aquesta és la millor aplicació pràctica de la lluita política contra el govern del PP i la seva llei d'estrangeria perquè trenca amb la divisió que la llei i els grups racistes i xenòfobs volen imposar-nos a tots.

I la autoorganització on queda??

Nosaltres no la neguem, **la recolzem com** ho fem a qualsevol altra lluita: els mètodes assemblearis, l'elecció directa de representants, i tot el que comporta la democràcia obrera i que és un dels elements que han donat les lluites dels immigrants, no només no ha de quedar substituït per la sindicalització, sino que al contrari, ha de ser un revulsiu per tornar a recuperar-la a les organitzacions i les lluites on s'han perdut.

Tampoc no discutim formulacions sindicals internes per a tractar problemes específics, malgrat pertanyin a diferents sectors sindicals. Com tampoc agrupaments externs al sindicat sigui per sectors productius, per comunitats o per afinitats polítiques, exactament igual que qualsevol altre treballador que a més del sindicat pertany a un o altre col·lectiu, associació o partit polític. Aquí l'únic que està en

qüestió es si donem els mateixos drets que tenim nosaltres com a treballadors, a qualsevol immigrant, més enllà de la seva situació legal o no. I nosaltres contestem categòricament que sí, per la seva i la nostra lluita perquè ambdues són una.

Per un front sindical i polític defensiu contra la Llei d'Estrangeria

A ningú escapa que malgrat impulem la unitat de la classe, incorporant als companys immigrants al sindicat, la divisió dels treballadors seguirà existint, entre altres coses per la divisió sindical. Però també en això l'atac del govern es tan profund que una cosa planteja l'altra. La nova llei penalitza la solidaritat de conjunt, però específicament a aquelles organitzacions que comptin entre els seus afiliats amb treballadors sense papers. Així doncs, fer-ho ens situa directament front la llei del PP, encara que només sigui per desobediència civil. Les declaracions de Fernandez Miranda han estat reiteratives en aquest punt, referint-se explícitament als sindicats. Així si la desobediència civil ha de ser el primer pas per plantar cara govern, al mateix temps, cal construir un front polític i sindical defensiu contra els seus atacs: en primer lloc en defensa dels sense papers, però en segon, en defensa de les nostres pròpies organitzacions. La llei del PP d'un cantó i la lluita decidida dels treballadors immigrants de l'altre no deixen espai per a dubtes: cal respondre tots a una:

Cap expulsió.

Cap repressió ni sobre els immigrants ni sobre les organitzacions que els recolzen.

Reforma o derogació?

Aquests dies mentre extenim la solidaritat amb la lluita dels immigrants, sovint –entre companyes i companys- saltava una pregunta: però és possible demanar papers per a tothom?, demanar que no hi hagi restriccions al lliure moviment de la gent no provocaria un allau d'arribada d'immigrants impossible de digerir? Aquest és també el discurs de les direccions de CCOO i UGT, del PSOE i de IU. Efectivament ells raonen en el sentit de les possibilitats d'absorció de mà d'obra que té un país, és a dir de les necessitats concretes de les empreses, per decidir, des d'aquesta òptica quines són les possibilitats de rebre immigració. Cal ser raonable, ens diuen els dirigents d'aquests partits i sindicats, és trista la situació de molts treballadors al tercer món, però seria una irresponsabilitat no establir una Llei d'Extrajeria que limiti l'entrada d'immigrants.

La nostra òptica és just la contrària. Partim de les necessitats que tenen els treballadors, treballadors d'arreu, del dret mínim a la subsistència, a treballar. Aquest dret a sobreviure

o a fer-ho amb un mínim de dignitat està negat pel capitalisme en molts indrets del planeta, en la major part. Per què? Perquè portem dècades de capitalisme amb una expoliació sistemàtica d'aquestes zones al servei de l'enriquiment d'uns monopolis (control de les millors terres per monocultius d'exportació, destrucció de la indústria nacional, polítiques de privatització i reducció de la despesa pública...) i el capital financer internacional (deute extern). Això ha conduït a la misèria i a dictadures, que són els principals motors de la immigració avui (veure article sobre globalització i immigració). Actualment el capitalisme i un mínim de condicions dignes per la gent són dues realitats incompatibles i a més es "desenvolupa" una, més s'agreuja l'altra. És per això que cal fer una elecció entre el dret dels treballadors a intentar sobreviure respecte de les necessitats de mà d'obra de les empreses. Òbviament optar per una és entrar a aprofundir les contradiccions de l'altre.

Cap organització que es reclami dels treballadors hauria de donar suport a mesures per impedir l'entrada en un país de treballadors que per motiu de persecució o fam busquin treball en altres parts del món. Restringir aquest dret és fer responsable d'aquests mals els propis treballadors – enlloc dels estats i el sistema capitalista- de la misèria al món. Aquest principi, essencial i un principi elemental en el món sindical, ha estat recollit inclús per la declaració Universal dels Drets Humans, encara que no ho respecta cap dels governs occidentals. Tots sabem que són aquestes exclusions les que possibiliten les accions de les màfies, que en condicions de legalització de la immigració quedarien totalment fora de lloc. Qualsevol regulació que es pretengui, en tant que suposa exclusions, impulsarà les màfies

Aleshores ser realista, sense acabar de ser còmplice de les injustícies que imposa el sistema econòmic capitalista, és defensar la lliure circulació de treballadors i afrontar els problemes d'origen del flux migratori. Ser realista es tenir una política permanent de solidaritat amb les lluites que porten els treballadors en altres indrets del món.

Però, seguiran responnent: Seria sostenible un flux continuat de treballadors dels països semicolonials

cal els països occidentals? Molt probablement no, però que s'intenti evitar no resol el problema, només el manté fora de les nostres fronteres: la gent segueix a la més absoluta misèria. Si acceptéssim que hi hagi limitacions –en les actuals situacions de misèria creixent en la major part del món- estariem, activa o pasivament, condemnant a la misèria i potser a la mort a millions. A més, ens fariem còmplices de la mort a les pasteres i de la marginació i la sobreexplotació dels immigrants residents entre nosaltres en condicions d'il·legalitat.

La realitat és que estem davant un problema irresoluble en el marc del capitalisme. Realment el capitalisme és incapaç de tenir una política per la millora de les condicions de vida a la majoria del planeta. Al contrari tot el que fa l'agreuja, amb la qual cosa és el capitalisme el principal impulsor dels moviments migratoris. Perquè l'allau d'immigrants no està motivada per la legislació de l'Estat espanyol sino de les condicions terribles que es viuen als països del sud.

En conseqüència rebutgem qualsevol regulació que pugui fer el Govern en tant que defensem per sobre de tot el dret al treball que és el dret elemental de qualsevol treballador en el marc d'aquest sistema.

Derogació de qualsevol Llei d'Extranjeria:

Papers per a Tothom

3-2-2001

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

12

(ve de la pàg. 9)

majoritaris, es plantejava la incapacitat per a oposar-se a la contrareforma donada la majoria parlamentària del PP.

Però, a ningú no escapa que des de cap d'aquestes posicions s'ha intentat mobilitzar a les seves bases socials ni al conjunt dels treballadors per a oposar-se a aquest projecte. És clar que és millor amagar-se darrera la «impossibilitat d'afrontar una lluita oberta i directa» que, en última instància, hauria portat a qüestionar no només la contrareforma sinó fins i tot la mateixa majoria del PP. Es tracta d'una opció política i per tant de la complicitat de tots aquells que, malgrat les seves manifestacions públiques, no han fet més que afavorir el sentiment d'impossibilitat de frenar aquest projecte. O, el que és el mateix, han afavorit el creixement d'aquesta consciència social i s'han convertit en còmplices de contrareforma. Així ha passat amb les organitzacions sindicals majoritàries. Ni CCOO ni UGT han pres en consideració que la raó de la seva existència és «la defensa dels treballadors» i, per la via dels fets i la desmobilització, condemnen els treballadors estrangers a no poder lluitar en la defensa del dret al treball i la vida dignes.

L'aprovació de la Llei sembla imminent i només és possible frenar-la amb la mobilització de tots els treballadors pressionant a totes les organitzacions polítiques, sindicals i socials per tal que s'oposin a la contrareforma així com a qualsevol llei que limiti el dret dels treballadors a escollir on viure i on treballar.

Només amb la mobilització aturarem la contrareforma del PP

Cal exigir a CCOO i UGT que encapçalin la lluita contra la nova llei

Autòctona o estrangera, una sola classe obrera.

Per la derogació de qualsevol llei d'extranjeria

LI14-Novembre2000

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

LI